

BURNING BUSH

Monastic Journal

SPRING 2017

Volume 30

Issue 1

TABLE OF CONTENTS

Sunday of the Publican and the Pharisee.....	3
Sunday of the Prodigal Son	7
Sunday of the Last Judgment	11
Pascha and Bright Week Schedule	26
Prayer List	27

CUPRINS

Duminica Vameşului și a Fariseului	15
Duminica Fiului Risipitor	18
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți	22
Programul de Paște și Săptămâna Luminată	26
Pomelnic.....	27

SUNDAY OF THE PUBLICAN AND THE PHARISEE

Fr. John Konkle

(Homily given on the Sunday 5 February 2017)

Today we begin, what is called in the Church, the Triodion. During this three-week period we start our preparation for Great Lent, which in turn is our preparation for Great and Holy Pascha. We have the same familiar Gospel readings that are so profoundly incisive for the direction we need to point our lives in moving toward Great and Holy Pascha.

Today, we read the parable of the Publican, or the Tax-collector, and the Pharisee. Think of how the parable ends: this man, the Tax-collector, “went down to his own home justified, rather than the other” (Lk. 18:14). This word, ‘justified,’ in many other contexts, is normally translated ‘to be made righteous.’ This would be a better way to understand it, in this particular scenario. This parable is about how it is that a person, you or I, become righteous, or are made righteous. It was not included in today’s reading, but our Lord introduced the parable by directing it “to those who trusted in themselves that they were righteous, and despised others” (Lk 18:9). So this is really a parable about where our righteousness comes from. Does it come from ourselves? Or does it come from Christ? So when it says that this man went down to his home made righteous, it is very clearly communicating to us that his righteousness was not based in himself. He was not the source of his righteousness, but rather, as we sang so frequently during the Nativity Season, it was the ‘Sun of Righteousness’ Who came to inhabit him.

The role of a human being in this world, the purpose, the reason we exist, is for that ‘Sun of Righteousness’ to come take up His residence in our lives. So this man went down to his home in a sense, you could say, made a true human being; becoming what a human being is supposed to be; becoming what he was created for. He was made a vessel to hold the ‘Sun of Righteousness,’ so that what shone forth from him was the Light that came from a different source than himself. It came from the source of the One Who is described by St. John as, “God is light, and in Him there is no darkness at all” (1Jn. 1:5).

As we go through this parable, we need to keep in mind that the focus really is, are we going to become true human beings? Are we going to become what we were created to be? Vessels of this Sun of Righteousness? This inner light that is placed within us is Christ Himself. It is a very common image of Christianity in the world at large, that it is all very dreary and, you know, beating-your-breast and crying, and ‘Oh, woe is me!’ There is something misleading about this because the focus of this parable is the

outcome—where we are going, where we are headed, what we were created to be. It tells us how to get there. The goal is: to be made righteous; that Christ, the ‘Sun of Righteousness’, would come and live in us. He would be the One to cleanse our soul.

The parable itself begins like this: “Two men went into the Temple to pray”(Lk. 18:10). So it is really a parable about prayer; how we pray, which is very appropriate for getting us ready for Great Lent because we are going to intensify our life of prayer. Immediately before this, Jesus told another parable about prayer: the ‘Widow and the Unjust Judge’, in order to illustrate that we should pray at all times and not loose heart. Through this instruction, the Church is trying to direct us, to remind us, to guide us, to guard us, to warn us, about this life of prayer that we are going to enter into and intensify in the coming weeks. And the danger is just this: The Pharisee, goes up to the temple and he says, “God, I thank You that I am not like other men” (Lk. 18:11). In our case, the danger is to say, ‘Lord, I thank You that I am not like that Pharisee;’ this is the real danger. We do it all the time by saying, “O Lord, I am glad I am not like the Democrats, or, like the Republicans,’ or whatever else we want to distance ourselves from. It is so woven into our being to have this attitude, this disposition: I am glad I am not like that other person.

Then the Pharisee lists these horrendous sins that he does *not* commit: extortion, and adultery, saying rather that he fasts twice a week, and he gives tithes of whatever he receives. All he is saying is that he kept the fast. That is what we often say. (Or sometimes we say that we do not keep the fast, and excuse it by saying, ‘oh, it is not that important anyways, it is just food’). We still evaluate ourselves in the same ways that this Pharisee did. The contrast of this attitude is, of course, the Publican’s behavior, who comes to pray, standing afar off, not being bold enough to go forward in the temple. He stands at a distance, and he has his eyes downcast; again, as a sign of his humility, and he says: “God, be merciful to me, a sinner” (Lk. 18:13).

Thinking about this series of Gospel texts that we are going to have in the next three weeks, you will notice three pairs of people: the ‘Publican and the Pharisee,’ the ‘Prodigal Son’ and the Older Brother’, and the ‘Sheep and the Goats.’ Besides these, there is always a third person in each parable: God Who justifies the Publican, the loving Father who receives back the Prodigal Son, and finally Christ Himself, the Judge, Who divides the Sheep from the Goats. What is interesting about these pairs, is that they reveal to us a kind of duality in our life by the characteristics that are associated with each. You will notice that the Pharisee, the Elder Brother, and the Goats all have a set of characteristics that are in common: they are not able to see their own sins. They are totally blind to their own sins, but conversely, they

are very good at seeing other people's sins. We just saw that in the case of the Pharisee, but what does the Elder Brother say to his father? 'Why would you ever take that guy back? He wasted all of your money. His sins are very easy to see.' Another characteristic, that is given in the first parable, is that the Pharisee is very good at seeing his own good deeds, but he is not so good at seeing the good deeds of other people. He does not seem to notice, that the Tax-collector is there praying in a very humble way. He only notices that he is a Tax-collector and sinner, and yet he notices his own good deeds. It is very clear that we are supposed to do what the Pharisee did. We are supposed to keep the fast; we are supposed to tithe. We are supposed to have the virtues of the Pharisee, but not in the way in which the Pharisee has them. The Pharisee can only see his goodness, but he cannot see the goodness of others. He can see the evil of others, but not the evil in himself. The same thing happens with the elder brother of the Prodigal Son. He says to his father, "Lo, these many years I have been serving you, I never transgressed your commandments at any time..." (Lk. 15:29). He can see his own goodness very clearly, but he cannot see any goodness in his brother. He cannot see the humility that it took for his brother to return. With the Sheep and the Goats it will be the same way. The Goats were not able to see that they had a calloused indifference to the hungry, the thirsty, those in prison, the sick. They were not able to see their own sins.

Conversely, the Publican, the Prodigal, and the Sheep are blind to their own goodness. When the Sheep are told, "for I was hungry and you gave Me food; I was thirsty and you gave me drink; I was a stranger and you took Me in" (Matt. 25:35), they say, "Lord, when did we see You hungry and feed You, or thirsty and give You drink?" (Matt. 25:37) They are blind to their own goodness, but they can see the goodness in others. The Prodigal Son, when he is out eating with the pigs remembers the goodness of his father, how good things were in his home; how it was really this place of righteousness and joy. He could see the goodness in others even though, in his own life he could only see his sins.

So there are these characteristics of two different types of people with which we can examine ourselves. Do we see our own sins, and not the sins of others? Are we blind to our own good acts, but see the goodness in others? Or, on the other hand, do we see the sins of others, and are blind to our own? Do we see our own goodness, but are blind to the goodness in others? I think it is an amazing thing when we are able to see in other people, their strengths, their joy, their offering, and not their weaknesses, and failures, and have *that* be our focus.

These are the two streams, as it were, that run side by side through these next three weeks. We are always pulled in one direction or the other, in one way or the other in life, and our calling is to follow the path of the Publican,

and of the Prodigal, and of the Sheep. It is the path that we are given today that focuses on the contrast between humility and pride. Humility is trusting in *someone else* for our righteousness. Pride is trusting in *ourselves* for righteousness. And each week, we will see a different unfolding of this duality, a different way in which these binary options before us are described and explained to us.

I want to close by saying that we often think about this notion of humility in a negative way: that God wants us to be humble, that He wants us to say, “have mercy on me a sinner”, that He wants us to grovel, or something like that; that He is not going to transform us until we beat up on ourselves. Again, I think that this is sort of a task-master view of God; that God, somehow, wants to beat us up before He raises us up. In actuality, this calling to a life of humility is really a calling to a life of Who God is. Our Lord came into the world to show us what God is like, and He showed us what God is like by being humble. He says, “I did not come to be served, but to serve and to give My life a ransom for many” (Matt. 20:28). Everything He did in His earthly life, was for others; the Incarnation itself is a great condescension. In order to enter in, and be with us, He empties Himself as St. Paul tells the Philippians. He empties Himself so that He can make room for our human nature, to be given to Him by the holy Theotokos. He is constantly in a state of humbling Himself, we are told, even to the point of death, death on a cross: “... made Himself of no reputation, taking the form of a bondservant, and coming in the likeness of men. And being found in appearance as a man, He humbled Himself and became obedient to the point of death, even the death on the cross” (Phil. 2:7-8). So when our Lord gives us a parable like this, and tells us that we are called to be humble, we are called to beat our breasts and say, “Lord, have mercy on me, a sinner”, it is not as if He is exacting a pound of flesh from us, getting out of us a little bit of pain before He raises us up. He is showing us, and telling us what it is to live the Divine Life. The Divine Life is the humble life. It is the life of dependance on another. This is illustrated most perfectly through our belief in the Trinity; we do not believe in a *Single-Person* Divinity, but a *Triune* God. The Trinity has a kind of inter-dependance on one another, an inter-love for one another, an inter-sacrifice, an offering of themselves to one another. These qualities have to be manifested in our own lives as well. This is the Divine Life: not relying on *ourselves*, not living our life for *ourselves*, but offering ourselves to *another*. It is not a life that we ourselves can produce, so we begin by saying, ‘Lord, I cannot do this on my own. Apart from You, I can do nothing, but You have mercy on me. You come and clean up my soul. You come and take up residence in me. You battle and for me.’ This is the path of humility. Thus, in due time, as Jesus Himself said, explaining this

parable, we are exalted; “For everyone who exalts himself will be humbled, and he who humbles himself will be exalted” (Lk.18:14). It happens this way because, to exalt oneself is not what a human being truly is. So when, through being humble, we are exalted by God, we are exalted not for our own sake, or for our own glory, but as a part of a community, as a part of the divine community in which the Son of God inhabits as the body of Christ. So this calling to humility is not an exception to Who God is, but a calling into His very presence and life, the way in which God exists from all eternity. It is the way of the cross on which hang “... the Lamb slain from the foundation of the world” (Rev. 13:8).

And when we pray let us keep in mind to keep our prayers simple; to keep them humble; simply to keep asking God to show us our sins. Numerous times during Great Lent we are going to say the prayer of St. Ephraim, so let us recall how it ends: “Yea, O Lord and King, grant me to see my own transgressions and not to judge my brother.” You see, it says the very same thing. There will always be this duality: do I see my own sins? or do I see the sins of others? So may we start right now, entering into this period of the Triodion, to ask God to show us our own sins, and to keep us blind to the sins of others. In the Name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit. Amen. ■

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

SUNDAY OF THE PRODIGAL SON

Fr. John Konkle

(Homily given on the Sunday 12 February 2017)

“It was right that we should make merry and be glad, for your brother was dead and is alive again, and was lost and is found” (Lk. 15:32). It is hard to imagine how the older brother could not be delighted to see his younger brother again, but, in a way, we know very well his condition. Among the greatest tragedies of the human condition is this inability to rejoice in other people’s success. When good things happen to another person—maybe they earned it maybe they did not earn it—we compare ourselves to them, even in the secular realm. We have a kind of envy for what other people have: maybe a large house or a good job; maybe advancement in their work; maybe a couple who are able to have children, but we are not; maybe a friend of ours who got married, and we would like to be married and are not. Maybe we envy somebody who is very clever with their words and quick at responding to situations in a verbal context; or who is very smart; or somebody who is beautiful or handsome. We see

other people succeed in various ways in life, and it is hard for us to rejoice with them. We want what they have. We feel sort of tortured in our own spirits, eaten away from the inside out, because of this comparison in which we are not able to be free to simply delight in their good fortune. Moreover, the most insidious form of this occurs when it is in the context of the Church, in the context of our spiritual lives, as in the case of the Gospel reading today. We do this often. We visit another parish, and we subconsciously calculate in our mind our parish compared to their parish, or our priest compared to their priest. We compare different jurisdictions and different practices in the Church. We think, ‘How can that person think that he or she can come to communion? Who does he or she think they are?’ We do these things. We see somebody who was made a priest, and we would like to be a priest; or somebody who is the choir director, and we would like to be the choir director. We cannot really be free to rejoice in the ministry that God has given that other person.

The elder son in the parable today is totally imprisoned, totally in bondage to this way of life. As I mentioned last week in the parable of the Publican and Pharisee, the elder son, like the Pharisee, can see with 20/20 vision the sins of his younger brother; but he cannot see any of his own sins. He is totally blind to his own sins, yet he has perfect vision regarding the sins of his brother. On the other hand, he has 20/20 vision regarding his good deeds. “I’ve never left you,” he says to his Father, “Lo, these many years I have been serving you, I never transgressed your commandments at any time...” (Lk. 15:29). He is very clear about his good deeds, but he cannot seem to find anything good about his brother, not even his brother’s repentance or his humility to turn and come back.

This Gospel reading occurs in the fifteenth chapter of the Gospel of Luke. The chapter begins with an introduction to three parables. The introduction is as follows: the tax-collectors and sinners were coming to Jesus, and the Scribes and the Pharisees complained that Jesus would spend time with them. So Jesus says: “For the Son of Man came to save that which was lost” (Matt. 18:11), and then He tells three parables; you are familiar with them all. The first one is about a shepherd who has a hundred sheep and loses one of them; he leaves the ninety-nine and goes out to find the one. He seeks and saves the lost. The second parable is of a woman who has seven gold coins and loses one of them; she stops everything, sweeps the whole house, and cleans everything until she finds that one gold coin. She seeks it; everything goes on hold until she can find that coin. In both cases, when the lost item is found, the sheep or the gold coin, our Lord says then they invite all their friends over and have a party; ‘I have found it. I have found what was lost.’ In the third parable that of the Prodigal Son, the father goes out to meet the prodigal son, but this son is

already returning. He also goes out to get the older son, the older son who will not return, who will not come in: “For the Son of Man came to save that which was lost” (Matt. 18:11), a lost sheep, a lost coin, a lost older brother who will not come in and rejoice.

The Scribes and the Pharisees know very well that the older brother represents them. They are the ones who can see other people’s sins with such clarity but do not notice their own. They are the ones who obey every law, every command, who keep the law with great strictness, but they will not come in to the banquet when another has repented and come back into the Kingdom. So our Lord, in the person of the father of this parable, goes out to them. It is very important that we see that He goes out to everyone. He is seeking and saving each and every one of us, even when we have this callous indifference to the spiritual joys of other people. He is still coming and seeking us, longing for us to return to the feast; He is longing for us to repent and not to rely on our own good efforts, our confident assurance of our own piety, church attendance, or whatever it might be.

So we have as the image of repentance the prodigal son, the son who took his share of the inheritance and left the country and wasted it all. There are three parts to his repentance that really stand out. The first thing it says is that he came to himself. He had been running from himself. He was not just running from his father or from the household; he was running from himself. Notice that the older brother was also running from himself. He was totally outside of himself, not able to be still enough to see what was really going on in his inner life: the bitterness, the resentment that had grown up in him, that was taking root and taking over his inner life because of his attitude toward his younger brother. The older brother could not come to himself; he could not face himself. The first thing that the younger brother does in his repentance is stop running.

We too are on the run; we run in all different kinds of ways. We would be mistaken to say, ‘Well, I haven’t taken half the inheritance and run away yet.’ But we run to the refrigerator, or we run to the computer. We run to busy-ness. We like to be busy because then we do not have to face ourselves. All the while we are running, like the elder brother who was running from himself in the midst of a normal, good, productive life in his father’s household. He was running, keeping himself busy. He was busy being obedient, busy with good things; all the while letting bitterness and anger grow in him.

And so we have to take stock of our lives and ask ourselves, ‘Am I running? What are my comfort activities that allow me to stay away from really noticing what is going on inside of me? Where am I envious of other people? Where am I letting bitterness grow in me? Where am I upset that I haven’t been acknowledged for something that I did?’ There is no

repentance without first stopping and coming to ourselves. When we offer to God some image of ourselves, some shell, some ideal of ourselves, we do not offer ourselves. We offer someone else, the person we wish we were, but we do not offer ourselves. The Pharisees and the elder brother offered someone other than themselves, and that is the one offering that God cannot take. God cannot receive our offering unless we offer ourselves for who we truly are— not pretending in any way to be different, not pretending in any way to be good or pious or righteous— just who we are. So first we must come to ourselves.

The second thing the younger son does is he remembers. He remembers what life was like in his father's house: "How many of my father's hired servants have bread enough and to spare, and I perish with hunger" (Lk. 15:17). God has placed in each and every one of us an awareness of Him. It is His image that He created us in; it is the Kingdom of God that is within us. But so often we search for change and transformation in our lives by looking at all different kinds of things outside of us. We do this in different ways: by re-doubling our efforts to go on a diet, to be in an exercise program, to learn mindfulness techniques. We commit ourselves to reading schedules, or becoming smarter, or learning this, or learning that. Insofar as we are looking at things outside ourselves, we will never be able to remember where we came from, what our true origin is. What the younger son remembers is his source, his origin, to Whom he belongs. In the hymnography of the Triodion season we sing: "By the waters of Babylon we sat down and wept.." (Ps. 136:1). Israel has been taken captive, they are in Babylon, sitting by the streams of Babylon, and they are weeping. Why are they weeping? The psalmist says: "when we remembered Zion" (Ibid.). That is, 'When we remembered our home.'

We do not belong in captivity. We do not belong eating with the pigs. We do not belong out in the field in our father's house letting bitterness grow in our hearts. We do not belong in any sort of bondage whatsoever. We belong in the freedom of our father's house, in Sion, in the Kingdom of God; and we come to experience this by simple memory, by looking inside. Memories are inside of us. They are things we already have; they have been planted in us. So we have to stop our running, and we have to look inside for those memories. They may be tangible memories that we have, if we grew up in the Church: a memory of the smell of incense, or a hierarchal Liturgy when we were a little child, and how overwhelmingly amazing it seemed. But in the end the memories will simply be this awareness that we yearn to be completed by Christ, that we have within us this place that yearns for Christ. St. Augustine says, "Our hearts are restless until they find rest in You, O Lord."

So the first step is to stop running, and to come to ourselves. The second is to look inside of ourselves for these memories, not memories of our sins, but memories of the presence of God, of being created by Him, of having His image imprinted on us, that “The Kingdom of God is within you” (Lk. 17:21), says the Lord, that we have this yearning and longing to be in His presence, to be back in paradise, to return to Sion. And then the third is very simple ‘I have to go back. I have to go back to the Father and tell Him my sins. I simply have to go to confession.’ It is really that simple: ‘I have to return and go to confession.’ His words are very clear, he does not justify himself; he has no excuses; he does not even say, ‘Oh, I was young and impetuous, and foolish.’ He does not make any excuses whatsoever. He says, “I have sinned. Against heaven and before you, and I am no longer worthy to be called your son. Make me like one of your hired servants” (Lk. 15:18-19). It is hard to return to God. It is one thing to come to ourselves; it is another thing to look inside; and it is a third thing to come and openly confess, in the presence of God, before a priest, our sins. This final step keeps us from deceiving ourselves; it keeps us from this *me-and-Jesus* mentality. It keeps us from thinking, ‘I do not need anybody else. I do not need the church.’ Instead we are to come back and openly, before another person, confess our sins without any explanation, without any excuse, without blaming any other person.

So these three steps are the medicine. They were available to the elder brother also, and they are available to each and every one of us. It is the time in which we focus on this life of repentance, from now on. ■

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

SUNDAY OF THE LAST JUDGMENT

Fr. John Konkle

(Homily given on the Sunday 19 February 2017)

When we meet someone we often ask them: ‘What do you do?’ and they say, ‘I am an architect, or a teacher, or a doctor, or a nurse.’ Sometimes we ask young children: ‘What do you want to be when you grow up?’ and they say, ‘a fireman, or a policeman, or a doctor, or a lawyer.’ There is a certain kind of danger, of course, in thinking of our lives in terms of our occupations. There are callings, especially in the monastic life, or the priesthood, but there are also, I think, callings, not of occupations, but for vocations in which God calls us to certain activities in our life. In the Gospel reading for this day, there is a certain kind of answer to this question, ‘what do you want to be when you grow up?’ For a little child, the question, ‘what do you want to be,?’ if it really takes root starts shaping their

lives. It is not just a dream, but affects what they read, what they study, what colleges they attend, whether they go to graduate school; maybe what sorts of friends they adopt, or how much time they spend in extracurricular activities. When we have a goal to become a certain type of person, it starts to shape our lives.

In this Gospel, however, we might, instead, pose these questions: ‘what do you want to be at the Last Judgment Seat?’ What do you want to be in the final analysis of your life?’ And the answer is pretty simple: ‘I want to be a sheep. It does not matter if I was a doctor, or a lawyer, or a nuclear physicist, or an astronaut, or if I went to Mars. It does not matter if I was a bricklayer, or a stay-at-home mom, or a stay-at-home dad. I would rather be a sheep than a goat at the final analysis, at the final Judgment.’ If we really reflected on this in a way in which a young child might reflect, on what would be involved in being a doctor, or a lawyer, it will start to shape our lives differently.

It is more like a vocation than an occupation, however, because it is really a calling. We know, from our Lord’s words in the Gospel of St. John, when He talks about being the Good Shepherd, He says, that the sheep are those who hear His voice. He says: “I know My sheep and am known by My own” (Jn. 10:14). He goes out before them: “... and the sheep hear his voice; and he calls his own sheep by name and leads them out. And when he brings out his own sheep, he goes before them, and the sheep follow him, for they know his voice” (Jn. 10:3-4). So there is this calling, this voice that is responded to; the fact that the sheep respond to that voice. If we want to be a sheep, we learn to respond to that voice, and this Gospel, in a way, tells us very specifically what that voice sounds like—as a metaphor of course—but, nevertheless, what it sounds like.

What is it that the sheep and the goats have in common? In a way, the passage emphasizes how they differ, but they still have something very much in common. Both the sheep and the goats have lives that have ample opportunity for acts of mercy. Both the sheep and the goats have many people in their lives that are needy, hungry, thirsty, naked, sick, imprisoned, or shut-ins. This is true for every single person. Every single one of us have people in our lives that are weak and vulnerable; and it turns out, in this Gospel text, that is our Lord’s call, that is the sound of His voice. To change the metaphor, when we see someone in need, someone who is thirsty, or hungry, or shut-in, or weak in some way, that is our Lord calling us; that is our Lord’s voice. Maybe we think when our Lord calls us He wants us to be rich, or famous, or strong and powerful, or successful in some way in the eyes of the world, but in this Gospel text it is very clear that His call comes in the form of the weak and the broken, the destitute, and the downcast. The difference, of course, between the sheep and the goats is how they respond

to that call. It is exactly like what our Lord says in the Gospel of John, that it is the sheep who will respond to His call; and His call comes in this rather strange way by our world's standards.

So, there is this common element for all of us: that we are exposed to people of need. Sometimes we think that we need to go out and look for them, but for example, many of us have aging parents, and our parents are in need. They are getting weaker, more frail, mentally not as sharp; maybe dementia is creeping in. Sometimes, when we hear a Gospel text like this, we do not think of the people closest in our lives. We do not think of our ailing children, or our discouraged spouse. We do not think of the shut-ins in our parish, or a co-worker who lost a job. We should think, first and foremost, of those people that God has put in our lives, as close as they may be. These are the people God asks us to respond to. Sure, it is a wonderful thing to go to volunteer at a nursing home, to visit those in nursing homes, to go to prisons, or to write a letter to people in prison; that is very helpful and encouraging. There are many different things that we can do. I would not want to discourage any of those, but I simply want to emphasize and focus on the fact that it is so easy for us not to notice that suffering people are already right in our very presence.

I like to recall the words of Fr. Roman when he used to say, "why did God give us this description of the Last Judgment? He gave it to us to show us how *easy* it is to enter the Kingdom." It is amazing! When we hear this text, I think there is a certain sort of fear that comes over us; it is very sobering. Look at the text. I do not have to be particularly smart, or wise, or educated. I do not have to have a Ph.D to give somebody a cup of water, to visit them in prison, to write a note to a shut-in. I do not have to be particularly rich to do any of these things. I do not have to have any particular virtues that are 'virtues of the world.' I really do not have any excuse. I have opportunity. Even in the parable of the Rich Man and Lazarus, the Rich Man had opportunity. It is so easy. Why do we sometimes find it so hard? I think, in a certain way the answer is quite simple: it is because it costs us our whole life.

To be with the vulnerable, to really be with them, not just to write a check to an organization who helps them, (that might be a wonderful thing to do too, but I do not think that is the sort of thing our Lord had in mind in this parable); to be with the broken, the downcast, the vulnerable requires us to become that way ourselves. It requires us to get off our own thrones; to get away from this ego that we have; this sense of self, this need to succeed in worldly ways, and in a sense to descend, in the same way that our Lord descended to us. Not to be *over* those who are so hurting, and so broken, but to be *with* them. This text, of course, is so reminiscent of the Beatitude that we sing in the Liturgy, "Blessed are the merciful, for they shall obtain

mercy” (Matt. 5:7). It expresses that so perfectly and beautifully. Who are the one’s who receive mercy from the Lord? The sheep—the ones who themselves are merciful. We should not, however, think of this somehow as a payback; that the sheep earned God’s mercy by themselves being merciful; that the sheep *deserve* mercy. That would make no sense at all, because you do not deserve mercy, it is something you get in spite of the fact that you do not deserve it. The words, “blessed are the merciful, for they shall obtain mercy,” reveal something to us about these people who are recipients of God’s mercy. It might well be expressed in the words of our Lord, also in the Sermon on the Mount: “Be merciful, just as your Father also is merciful” (Lk. 6:36). He is the One Who lets the rain fall on the righteous and the unrighteous, and lets the sun shine on the righteous and the unrighteous (Matt 5:45); Who loves those who hate Him; Who treats everyone with this outpouring of love. To be merciful, as our Father in Heaven is merciful, is to have come to a place in life where we ourselves become the living vessels of the Living God; where God’s mercy is the mercy that has so infused our lives, that we ourselves become expressions of that mercy in the world; that we have so fully set aside our longing for earthly goals, for worldly achievements that will perish at the Second Coming, and have traded all of these for the things that will abide forever: those characteristics that adorn the inner soul, so that our Lord Himself will take residence there. Not the virtues that the world offers us, but the virtues that are produced by the in-dwelling of the Holy Spirit.

In summary we can say, in answer to these questions, what does it mean to be a sheep? What does it mean to long for this as our vocation; to respond to this call that our Lord gives us in these, maybe less obvious ways? it means to become deified; to be as our Father is in Heaven; to be so completely infused with His presence that we live a divine life. Not the life of a physician, or the life of a teacher, or a lawyer, but the life of the Son of God. A sheep is one who has so completely responded to that call that he has been transformed by it through these simple acts of mercy in the different, little events in our lives. When we set aside our own plans, our own goals, our own aspirations, our own schedule saying, ‘I do not have time for this person,’ to set all that aside and let God interrupt us, we set aside the excuses. When this becomes a pattern in our life, when we respond to that call, that call starts to change us, so that the Living God more and more fully inhabits every corner of our life. So that it is not *our* mercy, but *His* mercy that is being given to these people that He has placed in our lives. It is not about the works we do, but about our lives with Christ; this is the one thing that we are called for as human beings. ■

XXXXXXXXXXXXXXXX

DUMINICA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI

Pr. John Konkle

(Duminică 5 Februarie 2017)

Începem astăzi ceea ce numim în Biserică, Triodul. În această perioadă de trei săptămâni începem să ne pregătim pentru Postul Mare, care la rândul lui este pregătirea noastră pentru Sfintele Paști. Citirile din Sfânta Scriptură, care ne sunt cunoscute, sunt profund ascuțite indicând direcția în care trebuie să ne îndreptăm spre marea sărbătoare a Sfintelor Paști.

În Evanghelia 'Vameșului și a Fariseului, să observăm în primul rând cum se încheie această parabolă. Vameșul "... s'a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela" (Luca 18:14). Într'un alt context, acest cuvânt *îndreptat* are ca sens *a fi îndreptățit*. Această parabolă ni se adresează nouă și cum poate o persoană să devină 'îndreptățită.' Deși nu face parte din Evanghelia de azi, Domnul nostru Iisus a îndreptat această parabolă "Către unii care se credeau că sunt drepti și priveau cu dispreț pe ceilalți..." (Luca 18:9). Așa dar această parabolă se referă la sursa de unde ne provine 'justificarea.' Provine ea de la noi înșine sau de la Hristos? Este clar deci că atunci când s'a spus că acest om " s'a coborât mai îndreptat la casa sa," nu a fost el sursa acestei justificări, ci, după cum se cântă în timpul Crăciunului, Soarele Dreptății a fost Cel care s'a sălășluit în el.

Motivul pentru care omul există în această lume, motivul pentru care noi existăm, este ca Soarele Dreptății să locuiască în noi. Se poate spune deci că acest om s'a întors la casa sa transformat într'un adevărat om, devenit ceea ce un om adevărat trebuie să fie, devenit pentru ce a fost creat. El a fost transformat în a fi recipientul care să conțină Soarele Dreptății, pentru că strălucirea pe care el o emana era Lumina a cărei sursă nu era el. Sursa era ceea ce Sf. Ioan descrie că: "...Dumnezeu este Lumină și nici un întuneric nu este întru El" (1Ioan 1:5).

Analizând această parabolă să ne gândim care este scopul? Vom deveni noi oare oameni adevărați? Vom deveni noi oare pentru ceea ce am fost creați? Vase pentru Soarele Dreptății? Această lumină interioară care este pusă în noi este Hristos Însuși. Creștinismul este perceput în lume în general ca fiind sumbru și bătându-te pe piept strigi 'Vai, vai mie!' Acest lucru este însă prost înțeles pentru că ținta acestei parabole este deznodământul ei, încotro ne îndreptăm, pentru ce am fost noi creați? Ținta este să devenim îndumnezeiți, ca Hristos, Soarele Dreptății, să vină să se sălășluiască în noi. El este acela care ne curăță sufletele.

Evanghelia începe astfel: "Doi oameni s'au suit la templu, ca să se roage..." (Luca 18:10). Este clar că este vorba aici de rugăciune; cum ne rugăm, mai ales în timpul postului când trebuie să ne rugăm mai intens. Dar

Înainte de această parabolă, Iisus a spus o altă parabolă despre rugăciune, aceea a ‘Văduvei și a Judecătorului cel Nedrept’, tocmai ca să illustreze că trebuie să ne rugăm mereu și să nu ne deznădăjduim. Prin aceasta Biserica ne amintește și ne îndrumă cum să ne rugăm, mai ales în perioadele postului. Există aici un pericol: Fariseul se duce la Templu și spune: “...Dumnezeule Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18:11). În cazul nostru, pericolul este de a spune: ‘Doamne Îți mulțumesc că nu sunt ca Fariseul;’ acesta este adevăratul pericol. Și spunem acest lucru tot timpul: ‘Slavă Domnului că eu nu sunt ca Democrații, ca Republicanii,’ sau ca oricine alt cineva de care vrem să ne distanțăm.

Fariseul continuă apoi să enumere păcatele grave pe care el nu le-a comis și să spună ce a făcut în schimb: a dat zeciuială și a postit. Ceea ce spune el este că a ținut postul. Asta este ce spunem și noi. (Uneori spunem chiar că nu ținem postul pentru că nu este important, este doar ‘mâncare’). Cu alte cuvinte, ne evaluăm la fel ca și Fariseul. În contrast cu Fariseul este atitudinea Vameșului care vine să se roage, dar stă departe, ne-îndrăznind să intre mai departe în Templu. El stă departe, cu privirea în pământ, semn de umilință, și spune în sinea lui: “...Dumnezeule, fi milostiv mie, păcătosul” (Luca 18:13).

În această serie de trei Evangheli din perioada Triodului sunt exemplificate trei perechi de oameni: Vameșul și Fariseul, Fiul Risipitor și Fratele mai Mare și Oile și Caprele din parabola ‘Păstorului cel Bun.’ Dar în fiecare din aceste parabole mai este o persoană: Dumnezeu care justifică pe Vameș, Părintele care primește înapoi pe Fiul Risipitor și în final, Însuși Hristos, Judecătorul, care desparte Caprele de Oi. Ceea ce este interesant relativ la aceste trei perechi este dualitatea care există în viața noastră și pe care ne sunt exemplificate, prin caracteristicile asociate cu fiecare din ele. Fariseul, Fratele mai Mare și Caprele au o caracteristică comună—aceea de a nu își vedea propriile păcate. Toți sunt total orbi la păcatele lor, dar văd foarte clar păcatele altora. O altă caracteristică în prima Evanghelie este aceea a Fariseului care vede foarte clar propriile lui fapte bune, dar nu și pe cele ale celor din jur. El nu pare să bage în seamă că Vameșul este prezent și se roagă cu umilință. El vede numai că este un vameș și un păcătos. Este clar că trebuie să facem ce face Fariseul—să postim, să dăm zeciuială—trebuie să posedăm virtuțile lui, dar nu așa cum le posedă el. Fariseul nu își vede decât părțile bune, dar nu le vede și în ceilalți. El vede defectele altora dar nu și pe ale lui. Același lucru se întâmplă și cu fratele mai mare al Fiului Risipitor; El a spus tatălui său: “... Iată de atâția ani îți slujesc și niciodată nu am călcat porunca ta...” (Luca 15:29), dar nu vede umilința cu care fratele său s’a întors. Cu Oile și Caprele este același lucru. Caprele nu au fost în stare să vadă cât de indiferente au fost cu cei flămânzi, cei însetați, cei din închisori; nu au putut să își vadă propriile lor păcate.

Pe de altă parte, Vameșul, Fiul Risipitor și Oile sunt orbi la propria lor bunătate. Când Oilor li se spune: “Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit” (Mat. 25:35). Iar ei au răspuns: “... Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei?...” (Mat. 25:37), pentru că sunt orbi la propria lor bunătate. Fiul Risipitor, când este cu porcii își amintește de bunătatea tatălui său, cât de bine era în casa tatălui său, un loc binecuvântat și de bucurie. El a putut vedea bunătatea în alții, dar în el numai păcatele.

Acestea sunt caracteristicile celor două tipuri de oameni cu care trebuie să ne examinăm. Vedem păcatele noastre, dar nu și ale altora? Suntem orbi la faptele noastre bune dar le recunoaștem în alții? Este un lucru minunat să putem vedea în ceilalți bunătatea, generozitatea, bucuria. Acestea sunt cele două curente paralele comune celor trei săptămâni ale Triodului. Și suntem continuu trași într’o direcție sau alta, și chemarea noastră este de a urma drumul Vameșului, a Fiului Risipitor și a Oilor. Este drumul care ni se descoperă azi, contrastul dintre smerenie și mândrie. Smerenia înseamnă încrederea în altcineva pentru a fi îndreptați. Mândria înseamnă încrederea în noi înșine pentru îndreptare. În fiecare din aceste Evanghelii vom vedea desfășurarea acestei dualități, un mod diferit de a ni se explica aceste duble opțiuni.

Ca încheiere doresc să spun că noi percepem această noțiune de smerenie într’un mod negativ, adică credem că Dumnezeu vrea ca noi să fim smeriți, vrea ca noi să spunem ‘miluiește-mă pe mine păcătosul,’ vrea ca să ne umilim; că El nu ne va transforma până când nu ne doborâm pe noi înșine, iar El ne va ridica numai după ce suntem înfrânți. În realitate, această chemare pentru o viață de smerenie este de fapt chemarea către o viață în Dumnezeu. Iisus a venit în lume să ne arate cine este Dumnezeu și ne-a arătat acest lucru prin smerenia Lui: “După cum și Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să Își dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:28). Tot ceea ce a făcut în viața Lui pământească a fost în folosul altora; Întruparea însăși este o mare condescendență, o mare bunăvoință. Pentru a veni în lume și a fi cu noi, El S’a golit pe Sine după cum le spune Sf. Pavel Filipenilor. S’a golit pe Sine ca să poată face loc naturii noastre umane pe care a primit-o de la Sfânta Fecioară, și este într’o stare de smerenie continuă, până la moartea pe Cruce: “S’a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamnelor, și la înfățișare aflându-Se ca un om. S’a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (Fil. 2:7-8).

Atunci când Domnul ne dă o parabolă ca aceasta ne arată că viața smerită este viața în Dumnezeu, este viața care depinde de altcineva. Acest lucru este minunat ilustrat în credința noastră în Sfânta Treime. Noi credem

într'un Dumnezeu în Treime. Treimea are o interdependență a unuia pentru celălalt, o dragoste dependentă a unuia pentru celălalt, un sacrificiu și o dăruire a unuia pentru celălalt. Aceste calități trebuie să se manifeste și în viața noastră. Aceasta este viața în Dumnezeu: a nu ne baza pe noi înșine, a nu trăi pentru noi înșine, ci a ne dăruia altora. Aceasta nu este o viață pe care noi o putem genera, deci începem prin a spune: 'Doamne, eu nu pot asta singur. Fără Tine nu pot face nimic, ai milă de mine. Vino și curăță sufletul meu, vino și Te sălășluiește în mine. Luptă-te Tu pentru mine.' Acesta este drumul smereniei. Astfel, la timpul potrivit, vom fi înălțați: "Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța" (Luca 18:14). Asta se întâmplă deoarece a se înalța pe sine nu aparține omului. Deaceia, fiind smeriți, Dumnezeu ne înalță, nu pentru noi înșine, sau pentru gloria noastră, ci ca fiind parte a comuniunii cu Dumnezeu în care Fiul lui Dumnezeu sălășluiește ca Trup al lui Hristos.

Această chemare la smerenie nu este o excepție la cine este Dumnezeu ci o chemare la viața și prezența Lui, la modul în care Dumnezeu există de totdeauna. Este drumul Crucii pe care este răstignit Mielul cel înjunghiat de la întemeierea lumii. (Apoc. 13:8)

În perioada de pregătire pentru Marele Post, cât și pe tot timpul postului, să ne rugăm cu smerenie, rugăciunile noastre să fie simple și să rugăm pe Dumnezeu să ne arate nouă înșine păcatele noastre. Pe durata postului vom repeta de nenumărate ori rugăciunea Sf. Efrem; să ne amintim cum se încheie această rugăciune: ""Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu," și astfel să petrecem postul cu rugăciune și fără să dăm atenție la păcatele celor din jur. ■

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

DUMINICA FIULUI RISIPITOR

Pr. John Konkle

(Duminică 12 Februarie 2017)

"Trebuie însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat" (Luca 15:32). Este greu de imaginat cum fratele mai mare nu a fost bucuros să își revadă fratele mai mic, dar într'un fel îi știm condiția. Una dintre tragediile condiției umane este inabilitatea de a ne bucura de succesul altor persoane. Când ceva bun se întâmplă unei persoane—fie că merită sau nu—ne comparăm cu acea persoană, chiar și pentru lucruri din domeniul secular. Avem un fel de gelozie pentru ceea ce au alții: o casă mai mare, un serviciu mai bun, o avansare; un cuplu care are copii iar noi nu putem avea, poate un prieten care s'a căsătorit, și noi deși am vrea, nu suntem căsătoriți. Văzând alte

persoane care reușesc în viață ne este greu să ne bucurăm cu ei; vrem să avem ce au ei. Ne simțim torturați sufletește din cauza acestei comparații de care nu ne putem lepăda ca să ne putem bucura în reușita lor. Mai mult, cea mai perfidă formă de gelozie este în contextul Bisericii, în contextul vieții noastre spirituale, cum este cazul în Evanghelia de azi. Dacă vizităm o altă parohie o comparăm cu a noastră, comparăm preotul nostru cu un altul, comparăm o jurisdicție cu o alta, și diferitele practici în Biserică. Judecăm pe cei care vin să ia Sfânta Cuminecătură. Dacă cineva este hirotonit preot, vrem și noi să fim preot; sau vrem să fim directorul de cor la fel ca și altcineva. Nu putem fi liberi cu adevărat să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu a dat altcuiva.

Fiul mai mare din parabola de azi este cu totul încarcerat, este sclav acestui fel de viață. Așa cum am văzut în parabola ‘Vameșului și a Fariseului,’ fiul cel mai mare vede foarte clar păcatele fratelui său mai mic, dar nu vede și păcatele lui, față de care este cu totul orb. Dar pe de altă parte vede foarte bine părțile lui bune; el îi spune tatălui său: “... Iată de atâția ani îți slujesc și niciodată nu am călcat porunca ta...” (Luca 15:29). El nu vede nimic bun în fratele său, nici măcar smerenia și pocăința cu care el s’a întors.

Această parabolă a ‘Fiului Risipitor’ este din capitolul 15 al Evangheliei de la Luca. Capitolul începe cu o introducere la trei parabole: vameșii și păcătoșii veneau la Iisus, iar cărturarii și fariseii se plâneau că Iisus își petrece timpul cu ei. Dar Iisus spune: “... Fiul Omului a venit să caute pe cel pierdut” (Matei 18:11), apoi spune trei parabole: prima este despre păstorul care are o sută de oi și pierde una din ele. Atunci lasă pe cele 99 și merge să găsească pe cea pierdută. A doua este despre o femeie care are șapte monezi de aur și pierde una din ele; oprește tot și caută moneda până o găsește. Iisus spune că în ambele cazuri, când obiectul a fost găsit, cei în cauză își invită toți prietenii pentru a sărbători evenimentul: ‘am găsit ceea ce am pierdut’. În Evanghelia de azi, aflăm că tatăl se duce în căutarea fiului, dar fiul deja este pe drumul de întoarcere. Tatăl se duce apoi să cheme pe fiul cel mare, dar acesta refuză să vină, să fie parte. Fiul Omului a venit pentru cei pierduți—o oaie, o monedă de aur, un fiu care nu vrea să ia parte la această bucurie.

Cărturarii și Fariseii știu prea bine că fiul cel mare îi reprezintă pe ei. Ei sunt aceia care văd cu claritate defectele celorlalți dar nu și pe ale lor. Ei sunt aceia care observă legea cu strictețe, dar nu vin să se bucure atunci când cineva se pocăiește și se întoarce în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, Domnul nostru Iisus Hristos, în persoana tatălui din parabola aceasta, se duce la ei. Este important să realizăm că El se duce la fiecare, căutând să ne mântuiască pe fiecare, chiar și atunci când avem această încăpățânată indiferență pentru bucuria spirituală a altor persoane. El continuă să ne caute, dorind să ne întoarcem și să participăm la banchet; continuă să

dorească pocăința noastră și să nu ne bazăm pe propriile noastre eforturi, să nu fim atât de siguri de smerenia noastră, de participarea în biserică, sau de orice altceva.

Avem deci ca imagine a pocăinței Fiul Risipitor, fiul care și-a luat partea de moștenire, a plecat și a risipit-o toată. Trei aspecte ale acestei pocăințe sunt semnificative. Primul lucru este că și-a venit în sine, și-a dat seama că de fapt nu fugea de la tatăl său, sau de la casa sa, ci fugea de el însuși. Fratele cel mare, fugea și el de el însuși, era total orientat către exterior, incapabil să vadă ce se întâmpla în sufletul lui, să vadă mânia care exista în sufletul lui, care prinsese rădăcini și care pusese stăpânire pe sufletul lui datorită atitudinii pe care o avea față de fratele mai mic. Fratele mai mare nu își dădea seama, nu putea să accepte ceea ce se întâmpla cu el. Primul pas pe care fiul cel mic l-a făcut pe drumul pocăinței a fost să nu mai alerge, să nu se mai ascundă de el însuși.

Noi toți ne ascundem de ceva. Este greșit să spunem: ‘eu nu mi-am luat moștenirea și nu am plecat încă,’ dar în schimb alergăm la frigider, la computer, alergăm la situații care ne țin ocupați ca să nu avem ocazia să ne examinăm pe noi, să ne vedem pe noi înșine. Fugim și ne ascundem la fel ca și fratele mai mare care de fapt ducea o viață normală și productivă în casa părintelui său. Se ținea ocupat fiind ascultător și muncitor, în timp ce amărăciunea și mânia creșteau în sufletul lui.

Trebue deci să ne analizăm viața și să ne întrebăm: ‘Oare mă ascund de mine însumi? Care sunt activitățile care îmi dau posibilitatea de a nu da atenție la ce se petrece în sufletul meu? De ce sunt gelos pe alți oameni? De ce crește mânia în sufletul meu? Pocăința nu poate avea loc înainte de a ne ‘veni în fire’ și de a ne da seama ce se întâmplă în sufletul nostru. Atunci când ne prezentăm în fața lui Dumnezeu cu o imagine a noastră idealizată, o carapace goală, nu ne oferim lui Dumnezeu, ci oferim pe altcineva, oferim persoana care am dori să fim, dar nu pe noi înșine. Fariseul și fratele mai mare nu s’au oferit pe ei, ci pe altcineva și acest lucru Dumnezeu nu primește. Dumnezeu nu ne primește decât dacă ne oferim pe noi înșine, cine suntem noi cu adevărat. Deci în primul rând trebue să vedem cine suntem.

În al doilea rând, fiul risipitor își aduce aminte de cum era viața în casa părintelui său: “Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame!” (Luca 15:17). Dumnezeu ne-a înzestrat pe toți cu intuiția despre existența Lui. Noi am fost creați după asemănarea Lui; Împărăția lui Dumnezeu este în noi, dar de cele mai multe ori căutăm o schimbare undeva în afara noastră. Și facem acest lucru în diferite feluri: ne dublăm efortul de a face regim alimentar, de a participa într’un program de exerciții fizice, de a învăța lucruri tehnice, de a acumula cunoștințe de un fel sau altul. Atâta vreme cât vom căuta la lucruri în exterior nu vom ști niciodată cine suntem și care este adevărata noastră proveniență. Ceea ce

fiul cel mic și-a amintit este sursa de unde provenea, sursa de care aparținea. În imnografia Triodului cântăm; “La râul Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion” (Ps. 136:1). Israel a fost luat prizonier, sunt cu toții în Babilon și lacrimază. De ce? ‘Când ne-am adus aminte de Sion’ spune psalmistul; Când ne aducem aminte de casa noastră.

Noi nu am fost creați a fi prizonieri. Nu am fost creați pentru a mânca cu porcii, nu am fost creați pentru a lucra în casa părintelui nostru lăsând amărăciunea să ne crească în suflet. Nu am fost creați pentru nici un fel de prizonierat. Am fost creați pentru a fi liberi în casa Tatălui nostru, în Sion, în Împărăția lui Dumnezeu; iar acest lucru îl realizăm numai dacă ne examinăm interior. Toate amintirile sunt în noi; sunt lucruri pe care deja le posedăm; au fost plantate în sufletul nostru. Trebuie deci să ne oprim din fugă și să ne uităm în interior. Poate fi vorba de amintiri palpabile, cum ar fi miros de tămâie sau o Litughie arhierescă pentru cei care au crescut în Biserică. În analiză finală aceste amintiri sunt realizarea că avem nevoie, că dorim să fim desăvârșiți întru Hristos, că există în noi această chemare pentru Hristos. Fericitul Augustin spune: ‘Inima mea nu se liniștește până când nu se odihnește în Tine.’

Deci primul lucru este să ne oprim din fugă și să ne venim în sine. Al doilea este să ne cercetăm și să descoperim amintirile, nu cele de păcat, ci cele despre prezența lui, Dumnezeu, Cel care ne-a creat, a imaginii Lui care este impirimată în sufletul nostru, “Căci, iată, Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Luca 17:21) spune Domnul. Noi avem această chemare, acest dor de a fi în prezența lui Dumnezeu, de a fi din nou în paradis, în Sion. Iar al treilea lucru este deasemenea foarte simplu: Trebuie să ne întoarcem la Tatăl și să ne mărturisim păcatele. Trebuie să mergem la spovedanie. Cuvintele Fiului Risipitor sunt foarte simple, fără explicații, fără justificare, fără scuze. El spune doar: “Tată, am greșit la cer și înaintea Ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău, Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15:18-19).

Întoarcerea la Dumnezeu este grea. Una este să îți vi în fire și alta este să te cercetezi pe sine. În plus este greu să te mărturisești deschis lui Dumnezeu, în prezența unui preot; Dar numai acest pas este ceea ce ne poate feri să ne păcălim pe noi înșine, ne poate feri de mentalitatea ‘între mine și Iisus,’ de a gândi că nu avem nevoie de nimeni altcineva, că nu avem nevoie de Biserică. Trebuie să venim și să ne mărturisim deschis păcatele unei alte persoane—preotului—fără explicații, fără scuze, fără a da vina pe altcineva.

Acestea sunt cele trei trepte, acestea sunt medicamentul. Ele sunt la îndemâna fratelui mai mare, și sunt la îndemâna noastră a tuturor. ■

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

Pr. John Konkle

(Duminică 19 Februarie 2017)

De multe ori când întâlnim pe cineva întrebăm: ‘Cu ce te ocupi?’ iar răspunsul este ‘sunt arhitect, sau doctor, sau profesor, sau orice altceva.’ Uneori dacă întrebăm pe copii ce vor să fie când ajung la maturitate, răspunsul este ‘doctor, învățător, avocat, sau altceva.’ Este un oarecare pericol când considerăm viața noastră în termenii profesiei pe care o avem. Există chemări, ca de exemplu în monahism, în preoție, dar sunt și chemări care nu sunt legate de o profesie oarecare, ci sunt vocații, chemări de la Dumnezeu pentru anumite activități. Pentru copii și tinerii care doresc să urmeze o carieră sau un anumit drum în viață, este important cum se pregătesc, ce studiază, ce citesc, ce colegiu urmează. O dată ce avem o țintă, asta ne formează viața.

În Evanghelia de azi găsim un răspuns la aceste întrebări. Oare ce vreau să fiu când voi ajunge la Dreapta Judecată? Ce vreau să fiu la sfârșitul vieții? Răspunsul este foarte simplu: vreau să fiu o oaie. Nu contează că am fost doctor, fizician sau avocat; nu contează că am fost zidar sau casnică sau orice altceva. Prefer, la Judecata de Apoi, să fiu o oaie și nu o capră. Aceasta este mai mult o vocație decât o profesie pentru că este de fapt o chemare. În Evanghelia Sf. Ioan, ni se vorbește despre ‘Păstorul cel Bun’, de care oile ascultă pentru că îi cunosc glasul: ‘‘Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale Mele mă cunosc pe Mine’’ (Ioan 10:14), iar ‘‘...oile ascultă de glasul lui și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui’’ (Ioan 10:3-4). Deci această chemare, această voce la care răspundem, este vocea la care răspund oile. Dacă vrem să fim o oaie trebuie să ne obișnuim să răspundem la vocea care ne cheamă. Și această Evangheliie ne spune, în mod metaforic desigur, care este vocea aceasta.

Cu toate că textul Evangheliei accentuează diferențele dintre oi și capre, ele totuși au ceva în comun? Atât oile cât și caprele au nenumărate oportunități pentru a face acte de caritate. Și unele și altele au multe persoane nevoiașe în viața lor care sunt poate flămânde, însetate, bolnave, încarcerate, sau imobilizate. Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre noi. Fiecare dintre noi are cunoștința de cineva care este slab și vulnerabil, și vocea despre care vorbește Evanghelia este tocmai vocea care ne cheamă; este sunetul vocii Lui. Când avem cunoștința de cineva care este flămând, sau imobilizat, sau bolnav, este vocea Domnului care ne cheamă. Gândim poate că Dumnezeu ne cheamă să fim milionari, puternici, să avem succes. Textul Evangheliei este cu totul opus; vocea Domnului vine în forma celui

sărac, destituit, bolnav, disprețuit. Iar diferența dintre capre și oi este, desigur, cum răspunde fiecare la această chemare. Este exact ce Dumnezeu ne spune în Evanghelia Sf. Ioan, că *oile* sunt cele care răspund la chemarea Lui.

Există, deci, acest element comun tuturor, toți venim în contact cu persoane care au nevoie de ajutor. De multe ori credem că trebuie să căutăm și să descoperim persoane care au nevoie de ajutor și trecem cu vederea pe cei care sunt chiar sub ochii noștri: un părinte bolnav, un coleg care și-a pierdut serviciul, un copil suferind, persoane apropiate, toți cei pe care Dumnezeu I-a pus în viața noastră. Acestea sunt persoanele pentru care Dumnezeu ne cere să le dăm atenție. Desigur este foarte frumos să mergem la casele de bătrâni, la închisori, să scriem scrisori celor din închisori; este frumos și de ajutor. Ceea ce trebuie subliniat însă este că suferința este sub ochii noștri, sunt oameni care au nevoie de ajutor drept lângă noi.

Îmi amintesc de cuvintele Părintelui Roman când spunea: ‘De ce ne-a dat Dumnezeu această descriere a ‘Înfricoșătoarei Judecăți?’ Ne-a dat-o ca să ne arate cât este de ușor a intra în Împărăția lui Dumnezeu.’ Citind textul ne dăm seama că nu trebuie să fim nici foarte inteligenți, nici să avem doctorate, nici să fim bogați ca să dăm cuiva un pahar cu apă, o vorbă bună, să scriem o notă cuiva în închisoare. Nu avem absolut nici o scuză. Chiar și în parabola ‘Bogatului nemilostiv și Săracul Lazăr’, bogatul nu avea nici o scuză. Este foarte ușor; de ce oare uneori ni se pare atât de greu? Răspunsul este simplu: pentru că ne costă întreaga viață.

A fi cu adevărat alături de cei vulnerabili, nu numai a scrie un cec unei organizații caritabile, ci a participa efectiv la viața cuiva care este disprețuit, sau sărac, trebuie să devenim și noi la fel. Trebuie să ne dăm jos de pe pedestal, să ne lepădăm de mândria pe care o avem, de a avea succes în societate, trebuie, într’un fel, să ne coborâm în același fel în care Domnul S’a coborât la noi. Nu să fim *deasupra* celor care suferă, ci să fim *alături* de ei. Acest text ne amintește de Fericiri: ‘Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui’ (Matei 5:7). La fel și în ‘Predica de pe Munte:’ ‘Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv’ (Luca 6:36). ‘El face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni și trimete ploaie peste cei drepiți și cei nedrepiți’ (Matei 5:45). El este cel care iubește pe cei ce Îl urăsc, Cel care Își revarsă dragostea peste toți. Pentru a fi milostivi precum este Tatăl nostru din Ceruri, trebuie să ajungem la un punct în viață unde noi înșine devenim vase ale Dumnezeului Celui Viu; la punctul la care mila lui Dumnezeu atât de mult a pătruns în inimile noastre încât devenim și noi expresi ale acelei milostiviri în lume; la punctul la care am lăsat de o parte dorința pentru lucrurile lumești—care la Dreapta Judecată vor pieri— și să le înlocuim cu cele care dăinuiesc pentru totdeauna: acele trăsături care înfrumusețează sufletul astfel ca Dumnezeu să locuiască în el. Nu virtuți pe

care lumea le oferă, ci acele virtuți generate de Duhul Sfânt sălășluit în sufletul nostru.

În sumar, ca răspuns la întrebarea: ‘ce înseamnă a fi o capră sau o oaie,?’ Ce înseamnă să răspunzi la chemarea acestei vocații,? Răspunsul este: Înseamnă a deveni îndumnezeit; a fi atât de impregnat de prezența lui Dumnezeu încât trăim o viață sfântă. Nu viața unui fizician, a unui profesor, a unui avocat, ci viața Fiului lui Dumnezeu. Oaia este aceea care a răspuns chemării Fiului lui Dumnezeu atât de total încât a fost transformată de ea, prin simple fapte de milostenie; lăsând de o parte planuri și aspirații, lăsând totul de o parte și lăsând pe Dumnezeu să ne întrerupă, lăsăm în felul acesta de-o parte scuzele: ‘nu am timp pentru persoana asta.’ Când acest lucru devine parte din viața noastră, acea chemare a lui Dumnezeu începe să ne transforme și prezența Lui ocupă mai mult și mai mult fiecare colțisor al existenței noastre. Și nu este mila noastră ci mila Domnului dăruită celor pe care I-a pus în viața noastră. Omul a fost creat pentru un singur motiv, acela de a fi vase ale Dumnezeului celui Viu. ■

XXXXXXXXXXXX

**SECOND YEAR MEMORIAL FOR
FATHER ROMAN
SATURDAY APRIL 29, 2017
Liturgy starting at 9:00 am**

**SPRING WORK DAY
MAY 20, 2017
Liturgy starting at 8:00 AM**

MONASTERY NEWS

Since the iconography in our church is now completed, and the church is fully functional, with God's help and your support we hope to replace the old chapel with a new building that will have a spacious conference room, a smaller chapel attached to it and a more spacious baking area in the basement. However, before we can undertake a large project like this we had to build a small storage and workshop building that will store building materials and furniture and also be used as a workshop.

Those of you who have been at the monastery in the past few months have noticed the construction of this building next to the old silo. With God's help and your prayers we hope to finish the work by the end of Spring.

One other major project that we have been working on for almost a year is the installation in the church of a recording and streaming system that will allow us to transmit via You Tube the Sunday Liturgies as well as some of the major Feast Days. We ask for your prayers and support for the completion of this project in the very near future, so those who are far off or unable to travel can still listen to some of the services.

This year is the 30th anniversary of the monastery and we will mark this celebration at the Feast of the Dormition on 15 August. Details will be forthcoming and they will also be posted on our website.

HOLY WEEK / PASCHA/ BRIGHT WEEK
SCHEDULE OF SERVICES - 2017

Sat., April 8: Lazarus Saturday
Holy Liturgy of St. John Chrysostom— 9:00am
Vigil — 6:00 pm
Sun., April 9: Palm Sunday: Holy Liturgy of St. John Chrysostom — 10:00am
Bridegroom Matins — 7:00 pm

Holy Week

Mon., April 10: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Tues., April 11: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Wed., April 12: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Holy Unction — 2:00 pm
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Thurs., April: Typica, Vesperal Liturgy of St. Basil — 9:00 am
Matins with Passion Gospel — 7:00 pm
Fri., April 14: Royal Hours and placing of the Shroud in the Tomb — 10:00 am
Lamentations — 7:00 pm
Sat., April 15: Typica, Vesperal Liturgy of St. Basil — 9:00 am
Resurrectional Matins and Paschal Liturgy of St. John Chrysostom -11:30pm
Paschal meal to follow — all are invited to partake.

Sunday, April 16 - PASCHA: Paschal Vespers — 1:00 pm

Bright Week

Mon., April 17: Matins — 9:00 am followed by Holy Liturgy app.: 10:00am.
Lunch will follow.
Tues., April 18: Matins — 8:00 am followed by Holy Liturgy app.: 9:00 am.
Lunch will follow.
Thurs., April 20: Great Vespers of the Feast (Lifegiving Fount) — 5:00pm.
Fri., April 21: Feast of the Lifegiving Fount: Matins — 8:30am followed by Holy
Liturgy app.: 10:00 am and Small Blessing of the Water.
Lunch will follow.
Sat., April 22: Resurrectional Matins — 9:00 am
Divine Liturgy — 10:00 am
Lunch will follow.
Sun., April 23: Sunday of St. Thomas: Akathist, 3rd Hr., 6th Hr., — 9:00 am
Holy Liturgy of St. John Chrysostom — 10:00 am followed by procession to
the cemetery and blessing of the graves.

PRAYER LIST

LIVING

DEPARTED

Prayer Lists and donations can be mailed to:

Dormition Orthodox Monastery
P.O.Box 128
Rives Junction, MI 49277

or:

Emailed to: dormitionmonastery@dormitionmonastery.org.

Donations can be made also on line on our website.